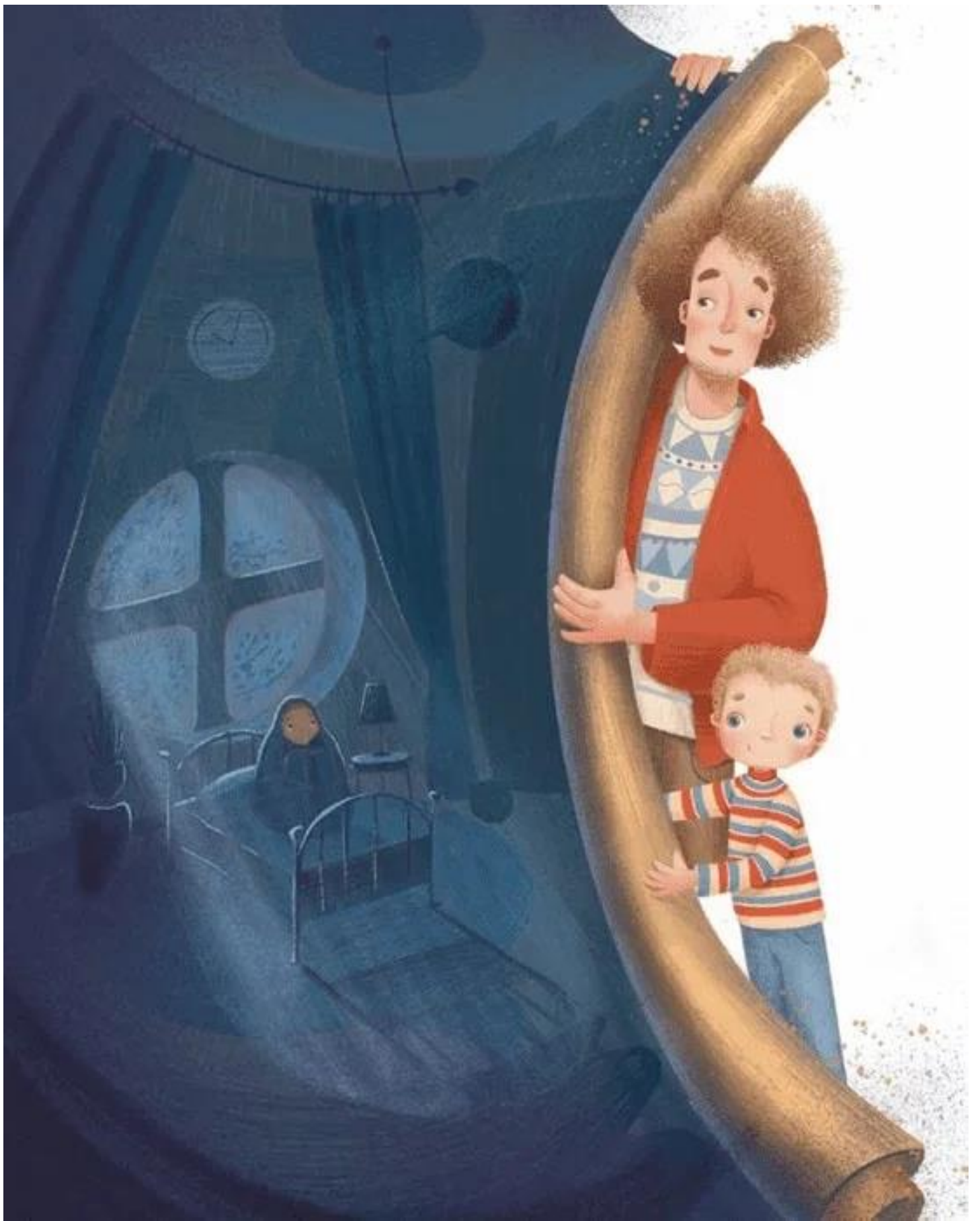




ДРУЖБА
З ТЕМРЯВОЮ





Іноді я боюся. Так сильно, що страшно навіть очі заплющити. Здається, в цій темряві за очима все зникає.

Темрява. Я її дуже-дуже боюся.

Подумки я можу це пояснити. А коли мене запитують, чого саме я боюся, відповісти не можу.

Особливо, коли мені кажуть: «Як не соромно такій дорослій дитині боятися» – мені хочеться плакати і відповісти нічого. Боятися від цього запитання я не припиняю. Але навіть говорити про те, що я боюся, стає страшно і якось незручно.

Мені було страшно засинати, самому бути в кімнаті, ходити у темряві в туалет... Поки... до нас не приїхав татів брат – дядько Мімі. Це ім'я я дав йому ненавмисне, коли ще був геть маленький. Воно так усім сподобалося, що всі наче забули, що дядька звать Михайло, і так і почали його називати – Мімі.

Дядько Мімі – молодший брат мого тата. Він зовсім не Мі – високий, мені видавалося, що він заледве поміщається в двері. У нього таке кучеряве волосся, що, здається, його зачіска запросто могла би бути шапкою або гніздом для птахів.

Не розумію, як вони з татом можуть бути братами, – вони ж такі різні. Тато – серйозний і з ним непросто. А дядько Мімі – кумедний, і з ним легко. Я лише іноді бачив, як він сумно зітхав, а його очі наче дивилися кудись у минуле. А тоді він повертався до мене звідкись здалеку й усміхався. Дядько Мімі приїхав із іншого міста. І його поселили зі мною в кімнаті.

Він поставив рюкзак із речами на підлогу, сів на килим і сказав:

– Ну що, сусіде, розповідай, які правила життя у тебе в кімнаті.

Я відчув, що він ставиться до мене як до свого дорослого друга. І раптом зрозумів, про що каже мама, коли говорить дивні слова – повага до особистого простору.

Я йому показав, куди можна покласти речі. Він запитав, якими моїми іграшками та іграми можна бавитися, а якими – ні. І я розповів йому про мою кімнату геть усе. І навіть показав свій таємний ліхтарик, яким користуюся, коли мені вночі дуже-дуже страшно. Я беру його з собою в ліжку і ховаю під ковдру, щоб ніхто не бачив.

Дядько Мімі запитав з розумінням:

– Що, темрява?

– Ага, – сказав я. І відразу ж пожалкував, що зізнався.

Він витягнув зі свого доволі дивного рюкзак блокнот із кольоровими сторінками. Дядько Мімі швидко їх гортав – і вони відкривалися веселкою: помаранчева, червона, синя, зелена... Розгорнув на зовсім-зовсім чорній сторінці і запитав серйозно:

— Така темрява тебе лякає чи ще темніша?

— Угу, така, — відповів я.

— А що там із темряви проявляється? Що саме тебе лякає?

Він так серйозно мене розпитував, як дослідник або вчений, що я зрозумів — він не насміхатиметься... але про всяк випадок наразі мовчав.

Мімі продовжував:

— Звідти хтось може вискочити? Чи звідти чуються якісь звуки? Або там сидять монстри? Чи тебе хтось може вкрасти?

— Там монстри. І якесь страховисько. І там страшні сни.

— А спробуєш намалювати того, хто може вигулькнути з темряви?

— Ну... Там такі очі...

— Очі?... — запитав дядько Мімі і, мені здалося, якимось хитро примружився.

Він потягнувся до свого рюкзака. Як мені вже хочеться в цьому рюкзаку попорпатися, там, мабуть, стільки всього таємничого. І витягнув великий пакет, у якому лежало безліч... оченят — у нас були такі в садочку і в школі, коли ми виготовляли всяку всячину власноруч.

Дядько Мімі попросив, щоб я наклеїв очка на аркуш чорного паперу (мені було і цікаво, і трохи неприємно водночас), а потім запитав:

— Як тобі здається, хто би там міг бути?

Я мовчав. Навіть не хотілося уявляти, хто там, за тією темрявою.



– А раптом там, у темряві, ховається зовсім не той, кого ти уявляєш? – сказав він і домалював до моїх оченят котика, їжачка і сову. Малював дядько Мімі смішно, гірше, ніж малюють діти. Але мені стало так весело!

Я сміявся і казав, хто б там іще міг ховатися: заєць, людина, гном, динозавр.

Дядько Мімі сміявся разом зі мною і сказав:

– Знаєш, іноді все не зовсім таке, як нам видається... Ну, а тепер час братися за страшні сни. Маєш дріт і нитки?

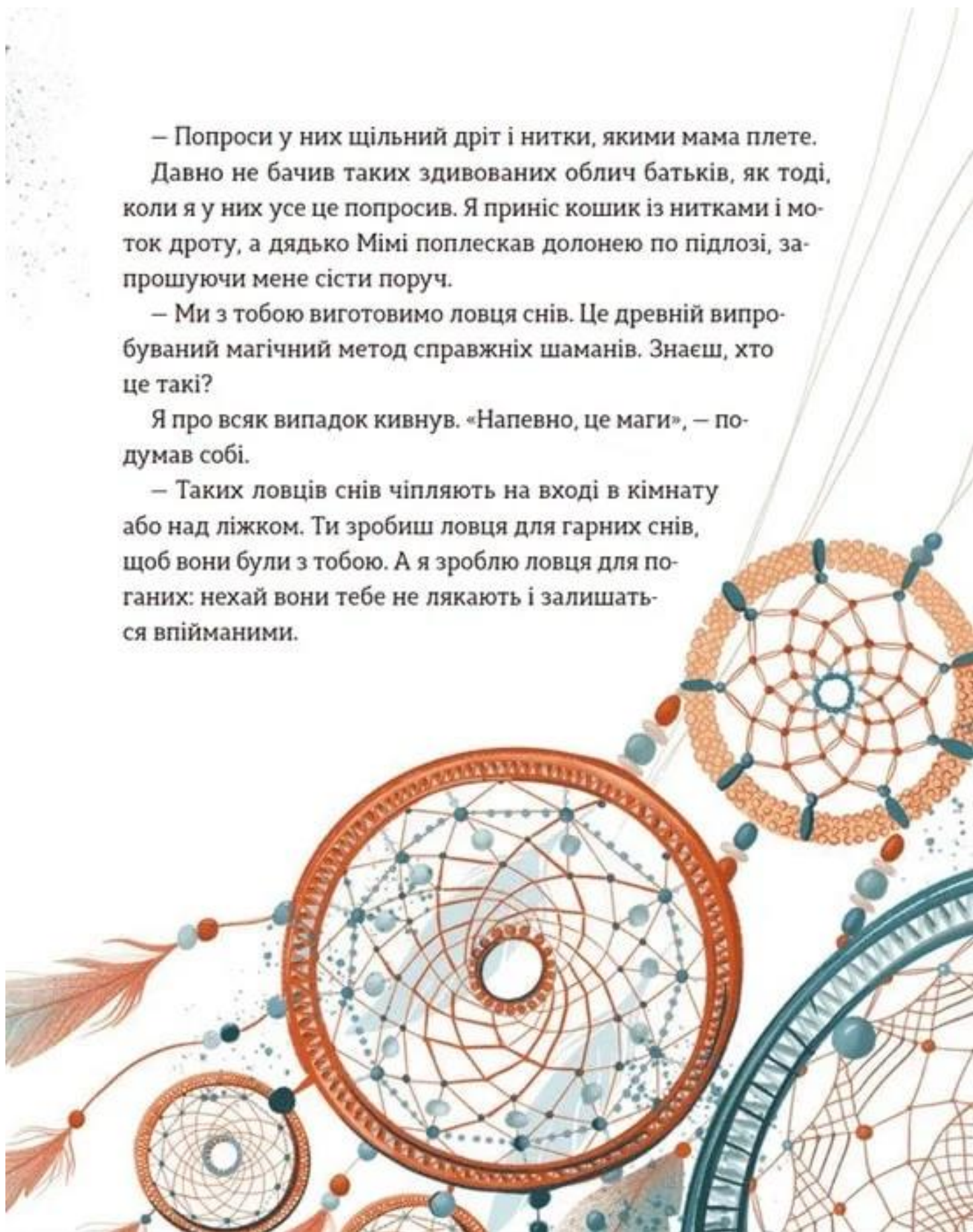
– У мене немає, є в тата і мами.

– Попроси у них щільний дріт і нитки, якими мама плете. Давно не бачив таких здивованих облич батьків, як тоді, коли я у них усе це попросив. Я приніс кошик із нитками і моток дроту, а дядько Мімі поплескав долонею по підлозі, запрошуючи мене сісти поруч.

– Ми з тобою виготовимо ловця снів. Це древній випробуваний магічний метод справжніх шаманів. Знаєш, хто це такі?

Я про всяк випадок кивнув. «Напевно, це маги», – подумав собі.

– Таких ловців снів чіпляють на вході в кімнату або над ліжком. Ти зробиш ловця для гарних снів, щоб вони були з тобою. А я зроблю ловця для поганих: нехай вони тебе не лякають і залишаться впійманими.



Я повторював усе, що робив дядько Мі, іноді він мені допомагав. Поки ми з ним плели візерунки ловця снів, мені здавалося, що ми – древні павуки, які плетуть свою павутину, чи давні маги, які здійснюють якийсь свій ритуал. І чомусь стало так спокійно. Я запитав дядька, чи це щось таке, як медитація? Всі думки впорядковуються, і мені так легко, наче я сам оця павутина...

– Звісно, можна й так сказати, – відповів він. – А звідки ти знаєш про медитацію? А... – сам здогадався, – мама розповідала.

Дядько Мі замислився і раптом витягнув із рюкзака (скільки у нього скарбів і як там усе вміщається?) декілька пір'їн, гайок та гудзиків – і ми вплели їх у наших ловців снів.

Вдалося дуже круто! А то я вже ледь не подумав: я розумію, що це древній берегун (знаю, що правильніше казати «оберіг», просто слово «берегун» подобається), але що це за дівчаче заняття? Але з гайками і пір'їнами – це справжній супергеройський символ.

Ми почепили готових ловців снів. Одного – біля вікна. Другого – просто над моїм ліжком. Вони висіли яскравими павутинками – ледь погойдуючись на протязі...

– Випробуємо вночі, – сказав я.

А дядько Мімі уже шурхотів чимось у своєму рюкзаку. Він запитав мене:

– У тебе ж є ліхтарик? Я свій десь загубив.

– Звичайно!

І я дістав з полиці свого ліхтарика – ну, того, який мені допомагає вночі від страху.